Poslanecká sněmovna ČR

v Praze 3.6.2012

Věc: Prosba za podporu přechodné pěstounské péče a za podstatné omezení kojeneckých ústavů

Vážené poslankyně, vážení poslanci,

posledně jsem byl spokojen s Vaším rozhodnutím ohledně střídavé výchovy, tak si dělám naděje, že i tentokrát padne můj apel na úrodnou půdu.

Hlavní důvod, proč jsem proti kojeneckým ústavům, je prostý. I v těch nejlepších ústavech **na jednu sloužící zdravotní sestru připadá 5 - 6 dětí do tří let**. Kdyby se nám se ženou narodily šesterčata, tak nám sociální odbor přiřadí pomocnici přidá bůhví kolik tisíc na péči o tak strašný počet dětí. Uslyšíme věty: "Kdo by tolik dětí sám zvládl?" Jak to, že stejnou logiku nemáme u ústavů?

I při nejlepší vůli se ústavy nemohou o kojence řádně postarat. Neexistuje výcvik, který by naučil kohokoli uspokojit šesti kojencům všechny jejich potřeby - od citů, krmení až po přebalování. Třeba už jen fakt, že když pláče jedno dítě, tak ostatní se k němu instinktivně přidají, aby matky, které jsou bez pochyby hodně daleko, už z dálky slyšely tento sbor malých zoufalců. Matky přijdou, rozeberou si děti a je klid. Takto jsou kojenci evolučně nastaveni. Jedna soužící sestra ani po nejlepším výcviku nebude mít dvanáct rukou.

Prošel jsem řadou ústavů i porodnic a vím přesně, jak se to v praxi řeší. **Zdravotní sestry mi říkávaly: "Vidíte, teďka brečí. My jsme vám to říkaly, že si s nima nemáte hrát."** Ano, když necháme děti vybrečet do úplné letargie, tak zmlknou vyčerpáním. Jakkoli je to strašné, nemůžeme to sestrám moc vyčítat, protože takto bychom v ústavu dopadli všichni. Koneckonců takto dopadli i ti pediatři, kteří dnes tak vehementně ústavy obhajují.

Asi se shodneme, že **na jednu pečující ženu může připadnout jedno, maximálně dvě děti do tří let. Navíc dětem by se neměla střídat hlavní pečující osoba v rytmu pracovních směn.** Osobně je mi jedno, jak se tomu bude říkat: profesionální pěstounská péče na přechodnou dobu (PPPD), detašované pracoviště kojeneckého ústavu nebo mini kojenecký ústav.

Na PPPD se bude muset dříve nebo později přejít a těžko můžeme na ni být nějak lépe připraveni, než jsme nyní. Prostě jsou projekty, do kterých je třeba jít s odvahou, protože jsou třeba a další odkládání už nemá smysl. Je to jako se svatbou. Když se moc odkládá, je to jen ke škodě.

Naštěstí jsou vyřešeny praktické otázky ohledně pěstounské péče na přechodnou dobu (PPPD). Například předávání dětí z rodiny do rodiny bylo několikrát vyzkoušeno a je na to metodika, na které jsem se osobně podílel (viz http://pppd.klimes.us).

Kojenecký ústav je hodně drahé sociální zařízení, které si kvůli tradici hraje na zdravotnické. Osobně si tak myslím, že jeden z nepotřebnějších kroků, je **převést kojenecké ústavy pod MPSV**. Protože ředitelé ústavů zpívají píseň toho, čí chleba jí. Teprve až budou pod MPSV, tak budou skutečně podporovat ideu PPPD. Například dnes si vymýšlejí báchorky o tom, jak dětem poskytují nezbytnou lékařskou péči. Jenže když jde o něco vážného, tak **ústavy stejně posílají dítě do specializované nemocnice**. To mohou pěstouni také. V každém kojeneckém ústavu pravda najdeme pár dětí, které vyžadují zvýšenou péči, ale většina dětí je normálních, proto by nám stačil jeden nebo dva kojenecké ústavy na celou republiku.

Jedna moje kolegyně dělá posudky na žadatele o pěstounství a adopce. Když má pochyby, tak si vždy položí otázku, zda by sama chtěla být dítětem u těchto rodičů. Já to po jejím vzoru doporučuji i Vám. Řekněte si sami, zda byste raději byli v trvalé péči jedné ženy, která má na starosti jen Vás, nebo zda byste se raději svěřili do péče profesionálních pediatrů a zdravotních sester, které však pracují na směny a kromě vás má každá na krku neustále dalších pět dětí.

S úctou

PhDr. Mgr. Jeroným Klimeš, Ph.D.

PS. Další informace najdete na stránkách http://pppd.klimes.us